

žalovaných 2700 Kč bude převyšovati plnou takto zjištěnou škodu žalující firmy, bude zvláštní, za vyrovnacího řízení žalující firmě přiznanou a podle § 47 vyr. ř. zakázanou výhodou.

Čís. 7300.

K vydobytí nároku na vyklizení a vyčištění místnosti jest navrhnouti ohledně vyklizení exekuci podle § 349 ex. ř., ohledně vyčištění pak podle § 353 ex. ř.

(Rozh. ze dne 8. září 1927, R I 653/27.)

K vydobytí nároku na vyklizení a vyčištění místnosti navrhl vymáhající věřitel exekuci podle § 353 ex. ř. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávněnost. Podle exekučního titulu byli dlužníci odsouzeni, by vyklidili a odevzdali vymáhajícímu věřiteli do 14 dnů podkrovní komoru v domě úplně vyčištěnou. Exekuční titul obsahuje tudíž nárok na vyklizení podkrovní komory a na její vyčištění. Vyklizení komory lze exekucí provést pouze podle předpisu § 349 ex. ř. Naproti tomu lze exekuci na její vyčištění provést podle § 353 ex. ř. zmocněním vymáhajícího věřitele, aby dal vykonati čin na dlužníkův náklad, poněvadž jde o čin, který může býti vykonán jinou osobou. Chtěl-li tudíž vymáhající věřitel zjednat exekuci úplný průchod nárokům, přisouzeným mu exekučním titulem, měl navrhnouti oba exekuční způsoby podle §§ 349 a 353 ex. ř., což však neučinil. V návrhu na povolení exekuce pouze uvádí, že dlužníci komoru nevyklidili, a navrhuje, by byl zmocněn, dáti vykonati vyklizení a vyčištění na jejich náklad. Návrh tento přičí se řečeným ustanovením zákona. Stěžovatel jest na omylu, domnívaje se, že stačí učiniti návrh na povolení exekuce a že náleží soudu, by určil exekuční způsob z úřední moci. Tento názor jest v rozporu s ustanovením § 54 čís. 3 ex. ř., podle něhož návrh na povolení exekuce musí označiti exekuční prostředky, jichž má býti použito. Vyčištění komory nemůže však vymáhající věřitel provést, pokud nebyla vyklizena výkonným orgánem podle § 349 ex. ř. a nebyl uveden v její držbu. Právem zamítl rekursní soud exekuční návrh stěžovatelův a dovolací rekurs musí se minouti s úspěchem.

Čís. 7301.

Dávka z majetku (zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n.).

K přihlášce dávky z majetku berním úřadem k rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost se vyžaduje, by v ní byla uve-

dena a osvědčena výše přihlášené částky dávky, vypadající poměrně na nemovitost. Nabyli-li dlužník nemovitosti teprve po 1. březnu 1919, vyhledává se k řádné přihlášce dávky, by byl předložen platební rozkaz, jímž byl dlužník vyzván k placení podle prováděcího nařízení ze dne 27. července 1920, čís. 463 sb. z. a n. k § 62 zák., neb by aspoň jinými veřejnými listinami byly osvědčeny všechny okolnosti, jež by v něm musily býti uvedeny.

(Rozh. ze dne 8. září 1927, R I 769/27.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, nepřikázal soud první stolice eráru dávku z majetku v přednostním pořadí. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Přihláška berního úřadu nepostačovala pro přikázání dávky z majetku. Zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n. přiznává podle § 62 dávce z majetku přednostní zákonné zástavní právo jen do částky připadající na prodanou nemovitost a jen do 30% její hodnoty k 1. březnu 1919. Bylo proto na berním úřadě, by nejpozději při rozvrhovém roku předložil doklady, že tu jsou ony předpoklady, by přihlášená dávka z majetku byla přikázána. Toho neučinil, nebylo proto lze k nejasné a nedoložené přihlášce přihlížeti a dávku z majetku přikázati. Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 13. srpna 1925, čís. 5206 sb. n. s. a ze dne 10. prosince 1925, čís. 5529 sb. n. s.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nepřiznání dávky z majetku, přihlášené berním úřadem k hotovému zaplacení z nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost, stalo se právem, neboť nejasnou a ničím nedoloženou přihláškou nebyl nárok na její zaplacení v přednostním pořadí osvědčen, jak toho bylo podle § 210 ex. ř. třeba. Berní úřad přihlásil na dávce z majetku 7826 Kč 36 h s podotknutím: »dne 1. března 1919 30% ručící částky základní ceny § 62 odst. 2 $70.000 \text{ K} \times 30\% = 21.000 \text{ K}$ «. I kdyby bylo snad lze toto nejasné podotknutí pokládati za úřední potvrzení o tom, že čistá hodnota vydraženého domu byla ke dni 1. března 1919, jenž byl rozhodným pro osobní i věcnou povinnost k dávce a výši dávkou povinného jmění, vyšetřena 70.000 Kč a že tedy prodaná nemovitost ručí do výše 21.000 Kč za onu část dávky, která podle § 62 zákona o dávce z majetku na ni poměrně připadá, zůstala naprosto nevysvětlenou a neosvědčenou výše přihlášené na nemovitost poměrně vypadající částky dávky. I tohoto osvědčení bylo nutně třeba, zvláště v tomto případě, neboť podle pozemkové knihy nabyli dlužníci František a Josefa M-ovi domu teprve trhovou smlouvou ze dne 28. března 1922, nebyli tedy 1. března 1919 ještě jeho vlastníky a nemůže býti přihlášená suma částí dávky z majetku jím předepsané. Podle prováděcího nařízení ze dne 27. července 1920, čís. 463 sb. z. a n. k § 62 zákona o dávce z majetku má věcné

ručení nemovitosti v takovém případě býti uplatněno zvláštní platební výzvou držitelů ručící nemovitosti, k řádnému osvědčení přihlášky bylo pak třeba, buď předložit tento další platební rozkaz neb aspoň jinými veřejnými listinami osvědčiti všechny okolnosti, jež by v něm musily býti uvedeny.

Čís. 7302.

Odhad k vůli vyměření dávky z přírůstku hodnoty.

Rozhodnouti o tom, zda lze při určení obecné hodnoty domu bráti zřetel na várečné právo spojené nerozlučně s domem, nepřísluší soudu, nýbrž samosprávným úřadům, předpisujícím dávku po případě nejvyššímu správnímu soudu. Soud musí odhadnouti dům i s ohledem i bez ohledu na várečné právo, za kterýmžto účelem dlužno zvláště odhadnouti dům a zvláště várečné právo, a obě hodnoty pak oznámiti stranám. Várečné právo jest oceniti kapitalisováním čistého výtěžku.

(Rozh. ze dne 8. září 1927, R I 780/27.)

K návrhu zemského inspektorátu pro zemské dávky provedl s o u d p r v é s t o l i c e odhad domu a stanovil jeho cenu. K rekursu navrhovatelova odpůrce r e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu k dalšímu jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Stěžovatel vytýká napadenému usnesení, že nemělo býti vyhověno návrhu, by bylo přihlíženo k várečnému právu spojenému s držením domu jako k okolnosti rozmnožující jeho výnos a zvyšující jeho cenu. Stížnost jest důvodná. Rozhodnutí o tom, zda lze při určení obecné hodnoty domu k vůli vyměření dávky z přírůstku jeho hodnoty bráti zřetel na várečné právo spojené nerozlučně s domem, nepřísluší soudu, nýbrž samosprávným úřadům, předpisujícím dávku, po případě nejvyššímu správnímu soudu. Aby nepředbíhal jejich rozhodnutí a neocitl se s nimi v rozporu, musí soud, prováděje odhad, vzíti zřetel na oba si odporující právní názory a odhadnouti dům i s ohledem i bez ohledu na várečné právo. Poněvadž hodnota domu s várečným právem rovná se součtu hodnoty domu samého a hodnoty várečného práva, bude na soudu, by zvláště odhadl dům a zvláště várečné právo a obě hodnoty pak oznámil stranám. Při vypočítání hodnoty domu bez várečného práva průměrem z ceny pozemku a stavby a kapitalisovaného výnosu nebude však lze postupovati, jak postupoval znalec, totiž přihlížeti k várečnému právu při určení stavební a pozemkové hodnoty, nikoliv však při zjišťování čistého výnosu domu, dům musí býti oceněn tak, jako by várečného práva vůbec nebylo. Várečné právo bude oceniti samostatně podle § 16